

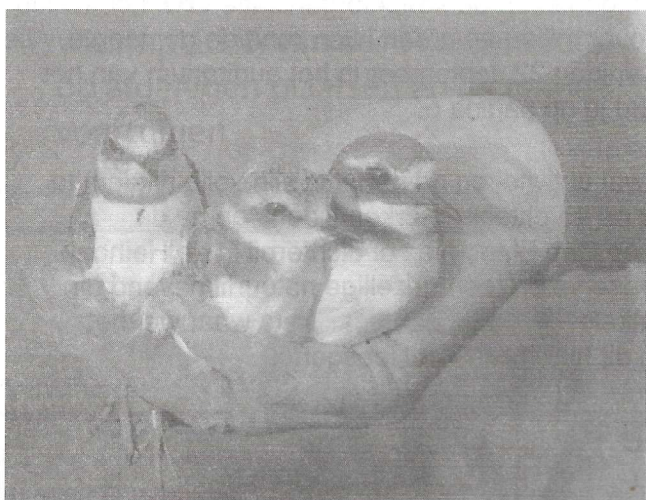
BIJ DE VOORKAFT

Seefeld 1987. Een laat herfsttafereel met een koolmeesje die wintervoer komt halen uit Adhemars hand. Natuurfotografie deed hij alleen: daarom vermoeden we dat zijn camera op statief met een draadontspanner bediend werd. De foto illustreert zoals het leven is: geven en nemen, of zoals je wil, de vaak frêle band tussen wij en de natuur.

Uit zijn rijke schat aan archiefbeelden, waarvan enkele hieronder zijn afgedrukt, leren we dat in onze meest nabije omgeving veel soorten, die we enkele decennia geleden als vanzelfsprekend vonden, zijn verdwenen. Om er maar enkele te noemen: kuif- en veldleeuwerik, graspieper, roodborstapuit, wielewaal, oeverzwaluw, geelgors, matkopmees, levendbarende hagedis. Om die nu in het vizier te krijgen moeten we al een hele omweg maken.

Onze impact op de natuurlijke omgeving is enorm. Proefprojecten in de regio als graanakkerranden zijn hoopgevende signalen om het tij te helpen keren. In ons dichtbevolkt Vlaanderen heeft de natuur die uitgestoken hand hard nodig!

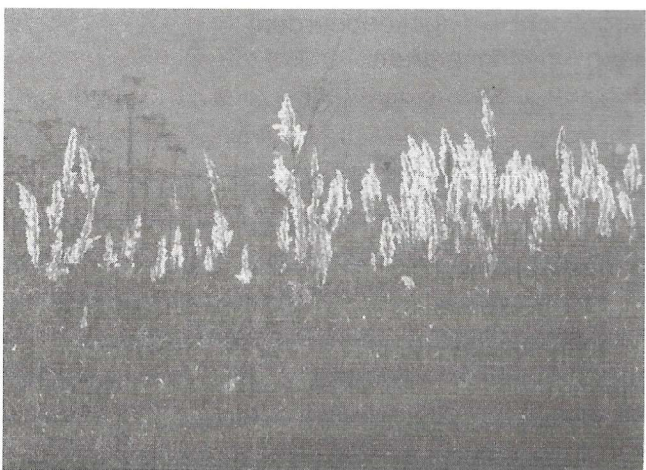
Piet

Een handvol plevieren. Vlnr: kleine, strand en bontbek

Rosse grutto

Avondlicht in een rietveld

Vlucht scholeksters

Aan mijn gewezen voorzitter Adhemar Lagrou,

Adhemar, men vraagt mij om afscheid te nemen,.....en dan nog op papier. Wij waren duizendmaal bij elkaar.....Wij namen nooit afscheid, het was altijd tot dan.....U kon ook dichten, zeg mij eens hoe ik het moet doen.

Het wordt geen afscheid, maar een Laudatio: wij eren en danken U als goede vriend en groot Wielewaler. U leerde ons de vogels in de natuur beter kennen en waarderen. U was de goede, wijze en belezen gids. Bedankt voor de aangename dagen en de prettige avonden.

Aan U bewaren we de beste herinneringen: uitstappen over heel het land, avondwandelingen met late uitlopers, bestuursvergaderingen bij Paul Houwen. Trees maakte altijd iets klaar, met achteraf een partijtje biljart in het cafeetje op de hoek in Houthulst. Wij gingen gaarne naar de vergaderingen omdat het daarna plezant was.

25 jaar Cap Gris Nez - de gekende tweedaagse voor de waarneming van de vogeltrek, steeds afgesloten met een prachtige maaltijd van zeevruchten - , 25 jaar De Braakman, met de kolonie kokmeeuwen en de grote rondgang, en 's avonds een festijn van gekookte mosselen in de Philippine...
U organiseerde altijd alles!

Adhemar, weet U nog in de jaren zestig onze eerste grote reis met de trein naar Oostenrijk, - met harde liefhebbers als Paul Houwen, Guido Burggraeve, Alfons Demarey, Fernand Florizoone en jij en ik, ornithologen in wording - naar de Neusiedler See met de rietwinning, tegen het Ijzeren Gordijn?

Op zoek naar de grote trap, meer goede witte wijn dan trappen echter...

Weet U nog, Burgenland met de vele ooievaars. Wij zagen er voor het eerst de zwarte ooievaar, op de achtergrond de Alpen, de hoge wand met de gemzen...

En Eisenstadt, met in een kleine kerk het graf van de bekende componist Franz Joseph Haydn. Zijn muzieknoten galmden tegen het plafond.

In Wenen bezochten wij het Kunsthistorisch – en Natuurhistorisch Museum, waar Paul Houwen op een zolderkamer een afspraak had met professor Bauer.

Wij waren altijd bij elkaar, ook in het buitenland: Frankrijk, Spanje, Marokko, Turkije, de Lofoten en Kirkenis in het hoge Noorwegen.

Een onvergetelijke dag was de staking van de dokters en apothekers. Wij stonden toen zij aan zij op de inlagen van Schouwen-Duiveland. Wij waren daar dikwijls samen, alle seizoenen van het jaar, afwisselend met de vele vogelsoorten, gedurende vele, vele jaren.

Bij hoog water vonden wij een grote weide met duizenden rustende scholeksters. U sloop dichterbij en dichterbij om foto's te nemen, tot ze opvlogen... Dan nam ik de dia van een zwart-witte wolk van duizenden scholeksters.

U kon het zo goed vertellen en uitleggen waarom ze allemaal met hun bek tegenwind zaten: om hun gevederte in orde en glad te houden.

Adhemar, tijdens de uitvaartplechtigheid in de kerk zat ik niet ver van U. Het afscheidboekje in mijn handen, op de omslag een zwevende grutto. Ik zat te mijmeren en dwaalde af tot op de weide in Friesland. Toen stonden wij ook bij elkaar, en 't is alsof ik nu ook wil roepen: ' Kijk Adhemar, daar, een grutto'. U trok de foto, ik een dia, en ik hoor diezelfde grutto als een 'Vaarwel':... grutto, grutto, grutto.....

Uw gewezen secretaris, dankbaar,
Jan Demees

Personalia

We betuigen onze innige deelneming bij het overlijden van:

Erik Nollet op 5 augustus 2006, echtgenoot van Magda Vermander.

Adhemar Lagrou op 9 augustus 2006, echtgenoot van Marie-José De Vlaminck.

2 boezemvrienden centraal in beeld: Jan Demees en Adhemar Lagrou, tijdens het 50 jarig jubileumfeest van de afdeling in augustus 2004.

Vlucht drieteentjes, Adhemars favoriete strandlopersoort.